

over, og følgerig er det i dette Forhold fuldstændig lovformelig berettiget. Naar man vil være meget mild, stiller man sig som Flertallets Forslag, og forhøier med Renten af de 1,100,000 Kr. paa § 9 Renten af Kassebeholdningen, med 40 af 1,000, altsaa 44,000 Kr., og ville udtrykke den Mening, at de maa nok staa i Vestindien, de 3,300,000 Kr., men de skulle dog spare Rente, og derfor forhøje de Renten paa § 9 f. Ex. med 1 eller 2 pCt. Men det er ikke det, vi ville; vi ville have tilkendegivet, at de usunde Beviser, der ligge i Kassen, i Stedet for de kontante Penge, der skulle have været deri, maa indføres og atter ombyttes med kontante Penge. Det Forhold er udtrykt fuldstændig baade formelt og reelt klart i vort Forslag; derom er der ikke Tvivl. Med Hensyn til det sidste Spørgsmaal vil jeg sige den ærede Ordfører, at nu forstaar jeg bedre, at han er en saa indædt Modstander af vort Forslag, da han erkjender, at han ikke tør og ikke vil have nogensomhelst Protest ved Finantsbeholdningen mod det provisoriske Ministerium, ikke Spor af Protest. Seg indrømmer, at saa ere de Tusind Kroner og Ministerens Opfattelse af Opfordringen til nødvendige Foranstaltninger, naar han kommer med Forslag til at forandre Kolonialloven, saa at vi komme til at bære Udgifterne, flette de 3 Mill. og offere mere dertil aarlig, og Ministerens Forventning om, at man vil følge Ministeren et rigtig Standpunkt, og mig vilde det forekomme underligt, om Flertallet ikke nu, ved at stemme for de Tusinde Kroner, vilde berede Ministeren denne Bet. Men vi have ikke i Sinde at strø Blomster for Ministeriet, men at gjøre det Veien saa vanskelig som mulig. Derfor sige vi: Staf os Pengene, viis os ikke de gamle Beviser; i alt Fald forlange vi det af Ministeren. Naar man nu siger, at det stærkt forskjellig politiske Standpunkt kan berettigge til en bestemt Forskjel i Afstemning over disse to Forslag; javel! men man er ikke berettiget til at lægge Andet ind i dem, end hvad der ligger. Nu er der sagt om de 3 Mill., at naar man indførte de 3 Mill. paa § 10, saa betød det, at Statskassen vilde komme til at lide forfærdeligt der ved. Det er jo den rene Fantasi! At tilplichte at staffe 3 Mill. betyder dog ikke Ret til at bringe Statskassen i finantsiel Forlegenhed. Naar vi opføre paa §§ 3 og 10 disse Krav om Indtægt, dels af Tilskud, dels ved Afdrag paa § 10, dels Forrentning paa § 3, er der ikke en eneste af disse Poster, der berettigge den fungerende Finantsminister til, for at staffe de projekterede Poster tilveie, at bringe Statskassen en virkelig finantsiel Udgift. Desværre have vi

derfor mange af disse Poster, som staa med Kul i Statsregnskabet og ikke ere komne ind. Nu er det ikke vor Mening, at disse 3 Mill. skulle staa som Kul i næste Mars Statsregnskab. Det er vor Mening, at dersom det blev vedtaget af et Folkething, der havde Villie i den Retning, burde Finantsministeren sige: det kan jeg ikke udføre, og saa derfor viger jeg min Forvaltning af Vestindien. Hvad øvrigt det, som den ærede Ordfører omtalte, angaar, skal jeg gjøre opmærksom paa, at Mindretallet ikke kan Andet end glæde sig over, at det har givet Ansag til, at der dog paa enkelte Punkter af Finantsloven virkelig findes nogle Linier, der ligne en Betænkning. Naar det ærede Medlem tror, at dersom De ikke lave denne nye Maner, som synes at ligge for det ærede Medlems Natur, at ville modsigte i selve Betænkningen Mindretallets Grunde, modsigte dem paa en Maade, som stærkt opfordrer Mindretallet, dersom det ikke holder den gamle Regel, til atter at gjøre Indsigelse, altsaa lave en Procedure om alle Punkter, hvorom man ikke ere enig, i Betænkningen, saa kunde det være farligt for den ærede Ordfører og det høie Flertal. Jeg takker for Komplimenten, at man ikke tør lade vore Grunde staa uden Forsøg paa Modsigelse, men det ærede Medlem kommer maaske til at leve den Dag, da han vil komme til at faae noget Mere skrevet i Betænkningen end hidtil, da nogle flere Oplysninger eller det Modsatte, blive fremsatte i Betænkning, for jeg tror ikke, Mindretallet er til Sindss ganste at stille sig paa den taalmodige og eftergivende Maade overfor den ærede Ordfører ved Finantslovsbehandlingen, som jeg, og i Nar Mindretallet har gjort. Vi ville vistnok komme til at forklare vor Stilling paa mange Punkter, saa det ærede Medlem faaer Noget at bestille, og skulde ikke være saa ganste sikker paa, at han holder ud med Procedure i Betænkningen. Det kan være, at denne nye Skik kommer ham selv i Fremtiden til ikke liden Fortrød, og jeg er ogsaa tilbøielig til at tro, at vi ogsaa skulle faae ham vænnet af med denne nye Fremgangsmaade her i Salen. Jeg tror nok, vi skulle faae ham til Erkjendelse af, at hans saglige Hverv her i Salen vil staa bedre, hvis han holder sig til Sit og den sædvanlige Fremgangsmaade, og ikke ved saadanne luftige Forklaringer, Beilebelsler og Bildebelsler af Mindretallets Forslag i sit første Foredrag gjør det nødvendigt at føre Forhandlingen langt videregaende, end det ellers vilde være nødvendigt, og som forsaavidt tyder paa, at den ærede Ordfører har stærkt Haab om, at han kan i den Retning, paa denne Maade,